

ΕΙΡΗΝΗ
ΒΑΡΔΑΚΗ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΠΟΥ
ΔΕΝ ΔΟΘΗΚΕ
ΠΟΤΕ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΠΡΙΝ ΣΕ ΑΓΓΙΞΕΙ... ΣΕ ΕΧΕΙ ΗΔΗ ΚΥΚΛΩΣΕΙ.

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΖΟΕΛ

.....

Κυνηγούσα την έμπνευση όπως ο σκύλος την ουρά του. Ήταν εκεί... πάντα εκεί. Μόνο που το τελευταίο διάστημα, για κάποιον ακατανόητο λόγο, μου γλιστρούσε από τα χέρια.

Η έμπνευσή μου και τα χίλια χλομά της πρόσωπα. Ασθενική, εύθραυστη, ακαταμάχητη.

Κάποιες φορές έμοιαζε με ψάρι που σπαρταρά στα δίχτυα των γραπτών μου, λίγο πριν καταλήξει ξανά στον βυθό.

Έφταιγαν τα δίχτυα μου; Μπορεί, μπορεί. Έφταιγαν τα χέρια μου; Ίσως.

Χιλιάδες σκέψεις μου πέρασαν από το μυαλό. Κάποιες λογικές, ψύχραιμες. Κάποιες άλλες εντελώς ανορθόδοξες, κάπως τρελές και ταραχώδεις.

Τι διάολο μου συνέβαινε κι έπειτα από τόσα επιτυχημένα μυθιστορήματα βρισκόμουν σε τέλμα; Πού διάολο είχε εξαφανιστεί η έμπνευσή μου;

Στην αναζήτηση της βαθύτερης αιτίας για το συγγραφικό μου μπλοκάρισμα βρέθηκα να γαντζώνομαι ακόμα και από κοινές προλήψεις και δεισιδαιμονίες.

Ένας ψόφιος αρουραίος που βρέθηκε έξω από το σπίτι μου ήταν σίγουρα σημάδι κακό. Το κρώξιμο της κουκουβάγιας ακόμα χειρότερο. Για έναν προληπτικό σαν κι εμένα, όλα αυτά σήμαιναν ότι δεν θα τα κατάφερνα με το νέο μου βιβλίο.

Ένα βράδυ, ξαγρυπνώντας με το λάπτοπ μου στη βεράντα, παλεύοντας να βρω τη χαμένη μου έμπνευση, το βλέμμα μου στάθηκε σε μια ζωηρή νυχτοπεταλούδα. Επέμενε να φτεροκοπά γύρω από τη λάμπα μου. Τα φτερά της είχαν το χρώμα του ώριμου κάστανου. Η κοιλιά της ήταν μεγάλη και φαρδιά. Τα μάτια της ήταν ολόμαυρα και στο κεφάλι είχε πλούσιο, καφετί χνούδι.

Έμοιαζε με γυναίκα. Καστανή, πληθωρική, με πλούσια κόμη.

Χωρίς να ξέρω το γιατί, με μαγνήτισε. Όχι πως ήθελα και πολύ για να στρέψω την προσοχή μου σε οτιδήποτε άλλο πέρα από το βιβλίο μου. Άλλωστε τον τελευταίο καιρό δεν ήμουν άλλο από έρμαιο των περισπασμών μου.

Σήκωσα τα χέρια μου και τα κούνησα για να τη διώξω. Η νυχτοπεταλούδα αρχικά απομακρύνθηκε κι έπειτα συνέχισε και πάλι το παιχνίδι της γύρω από τη λάμπα μου, σίγουρη πια για τις εντελώς ακίνδυνες προθέσεις μου. Ναι, έμοιαζε πράγματι με γυναίκα.

Αναγκάστηκα να σβήσω την κεντρική λάμπα της βεράντας και να ανάψω την πλαϊνή στη σκάλα. Ο φωτισμός

αυτός με δυσκόλευε, όμως δεν είχα άλλη επιλογή. Γρήγορα απαλλάχτηκα από τη νυχτοπεταλούδα που τώρα έκανε τις τρελές της πτήσεις μακριά από το οπτικό μου πεδίο. Δούλεψα λίγα λεπτά ακόμη στον υπολογιστή μου, μέχρι που μια γρήγορη, φευγαλέα σκιά πέρασε μπροστά από τα μάτια μου.

Δεν είναι δυνατόν, μονολόγησα.

Η νυχτοπεταλούδα είχε επιστρέψει και πάλι στο τραπέζι μου, μαγνητισμένη από το φως της οθόνης. *Τι διάολο θες;* τη ρώτησα.

Η εξέλιξη ήταν μαγική και κυριολεκτικά μυθιστορηματική. Σαν σε όνειρο, η νυχτοπεταλούδα μου απάντησε κουνώντας με χάρη τα καστανά φτερά της. Είχαμε συμφωνία.

Η νυχτοπεταλούδα έγινε ηρωίδα του νέου μου βιβλίου. Γυναίκα. Πληθωρική, καστανή, με πλούσια κόμη. Επίμονη. Δραματική.

Ήταν η πρώτη φορά –μετά από μήνες– που ξεκίνησα να γράφω σαν τρελός ως το ξημέρωμα. Μέχρι να αποκοιμηθώ είχα σχεδόν πειστεί ότι είχα επιτέλους απελευθερωθεί από το συγγραφικό μου μπλοκάρισμα.

Εύπνησα από τους γνώριμους πια βουκολικούς ήχους. Ξημέρωμα. Το βέλασμα των ζώων, τα κουδούνια των προβάτων. Έκανα να σηκωθώ, ο αυχένας μου με πέθαινε, είχα αποκοιμηθεί στην καρέκλα της βεράντας.

Σύρθηκα μέχρι την κουζίνα και τον μαρμάρινο νεροχύτη. Έριξα λίγο νερό στα μούτρα μου κι ήπια αμέσως ένα παυσίπονο. Τα κόκαλά μου υπέφεραν από τη νυχτερινή, παγωμένη υγρασία. Θα είμαι τυχερός αν έως το βράδυ δεν σηκώσω πυρετό.

Ήμουν άμαθος στη ζωή κοντά στη φύση. Το σώμα μου δε, ακόμα πιο άπειρο, δυσκολευόταν υπερβολικά να προσαρμοστεί στις παγωμένες νύχτες, στις πρωινές ομίχλες και στο αγιάζι.

Παιδί της πόλης και του ασφυκτικού της κέντρου, αναζητούσα πάντοτε το ξηρό κλίμα, τη θερμή του καυσαερίου, τον πιο λίγο, τον πιο μικρό ουρανό. Όμως... έπρεπε. Έπρεπε να κάνω μια μεγάλη αλλαγή, μήπως και ξεφύγω από την πνευματική ανομβρία και καταφέρω να ξανακερδίσω τη χαμένη μου έμπνευση. Και κάπως έτσι βρέθηκα στο μικρό ορεινό χωριό, στην άκρη του πουθενά.

Μέχρι πριν από λίγες μέρες δεν είχα κανένα αποτέλεσμα.

Όμως χθες βράδυ, χάρη σε ένα νυχτερινό πλάσμα της εξοχής, τα είχα καταφέρει. Ο απολογισμός... χίλιες λέξεις!

Για μένα δεν είναι πολύ, δεδομένου ότι στις καλές μου φάσεις μπορούσα να φτάσω και τις δύο χιλιάδες σε μια βραδιά, όμως αν σκεφτεί κανείς ότι τελευταία κινούνται σταθερά στο... μηδέν και με το ζόρι κάπου κάπου άγγιζα τις τριακόσιες λέξεις, όλο αυτό φαινόταν θεαματική πρόοδος.

Έπλυνα τα δόντια μου κι έψησα καφέ. Το σκούρο χαρμάνι του μου θύμιζε τη νυχτερινή μου επισκέπτρια. Φύσηξα το πηχτό καϊμάκι για να κρυώσει. Όπως ανασηκώθηκε ελαφρά στο φλιτζάνι με έναν μικρό κυματισμό, νόμισα πως είδα ξανά την κίνηση των φτερών της. Χαμογέλασα.

Φόρεσα μια χοντρή, ολόμαλλη ρόμπα και βγήκα με τον καφέ μου στη βεράντα. Άδειασα το ξέχειλο τασάκι και στρώθηκα ορεξάτος ξανά στη δουλειά.

Η έμπνευση δεν είχε χαθεί με το πρώτο πρωινό φως, όπως φοβόμουν. Η επήρεια της νυχτοπεταλούδας ήταν

ακόμη εδώ. Έγραφα, έγραφα, έγραφα ασταμάτητα. Κι ήμουν ευτυχισμένος.

Δεν με πτόησαν στιγμή το κρύο και η υγρασία. Ούτε απέσπασε την προσοχή μου εκείνος ο ενοχλητικός κόκορας σε ένα αγροτόσπιτο λίγο πιο κάτω, που δεν έλεγε να το βουλώσει. Τίποτα δεν μπορούσε να κλέψει την έμπνευσή μου, που τώρα έμοιαζε να καλπάζει ασυγκράτητη.

Μέχρι που με την περιφερική μου όραση διαπίστωσα κίνηση... μια ανεπαίσθητη σκιά.

Κοίταξα το τσιμεντένιο πάτωμα. Ήταν μια τεράστια ουρά από ολόμαυρα, μεγάλα μυρμήγκια. Η ουρά κινούνταν αργά αλλά σταθερά. Χωρίς να σηκωθώ από την καρέκλα, έψαξα την αρχή και το τέλος. Την αρχή –ή το τέλος, δεν ήμουν σίγουρος ακόμη– τη βρήκα σε ένα μικρό σκάσιμο του σοβά στο κάτω μέρος του τοίχου, πλάι στη σκάλα. Τα μυρμήγκια πηγαινοέρχονταν στη μυρμηγκοφωλιά τους ανταλλάσσοντας πληροφορίες μεταξύ τους σιωπηλά, ακουμπώντας το ένα το άλλο και κουνώντας πυρετικά τις κεραίες τους.

Ξάφνου η τόσο έντονη κινητικότητα τους σε συνδυασμό με την παντελή έλλειψη ήχου μου φάνηκε αφύσικη. Μια πληθώρα πλασμάτων σε απόλυτο αναβρασμό κι όμως δεν ακουγόταν κιχ.

Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψω τον λόγο για την πρωινή τους αναμπουμπούλα. Κάποιο ψίχουλο ή κάποιο κομμάτι σνακ από τα γεύματά μου προφανώς τώρα γέμιζε τις αποθήκες τους.

Είναι η πρώτη στιγμή που σηκώνομαι από την καρέκλα και ακολουθώ την πορεία των μυρμηγκιών. Εντυπωσιά-

ζομαι όταν βλέπω ότι η ουρά ξεπερνά τα έξι μέτρα. *Είστε πραγματικά πολυπληθείς, συλλογιέμαι.*

Ένα βήμα ακόμα και ο κόσμος μου καταρρέει.

Η αρχή ή το τέλος –δεν έχει σημασία– αυτής της πορείας είναι η νυχτοπεταλούδα μου.

Φέρνω και τα δυο μου χέρια στο στόμα για να μην ουρλιάξω. Το ένα της φτερό σκίζεται βίαια από τα σαρκοβόρα μυρμήγκια, που τώρα μου φαίνονται χαϊρέκακα και αιμοδιψή. Η κοιλιά της τραντάζεται πάνω στον στρατό των κουβαλητών της. Η καστανή μου γυναίκα σείεται από τον θάνατο.

Πέφτω στα γόνατα, θέλω να ουρλιάξω, να θρηνησω. Δεν ήταν μια απλή νυχτοπεταλούδα. Ήταν γυναίκα. Δραματική. Ακαταμάχητη. Ήταν η έμπνευσή μου. Ο λόγος που σείστηκε και αναστήθηκε ξανά η τέχνη μου.

Μένω αποσβολωμένος να κοιτάζω τη στρατιά των μυρμηγκιών. Ξάφνου δεν μου φαίνεται πια αφύσικη ούτε και παράδοση η σιωπή τους. Αντιθέτως. Είναι η μόνη που ταιριάζει στη μακάβρια νεκρική πομπή. *Δεν σε τρώνε, σε κηδεύουν*, παρηγορώ τη νυχτερινή ερωμένη μου.

Γυρνά στο μικρό ξύλινο τραπέζι της βεράντας. Ο καφές μου έχει ήδη κρυώσει. Το καστανό καϊμάκι έχει διαλυθεί –όπως τα φτερά της–, η οθόνη έχει σβήσει. Κινώ το ποντίκι. Κάνω να πληκτρολογήσω. Ακούγεται ένα αρρωστημένο κρακ από τις αρθρώσεις των δαχτύλων μου και το λάλημα του κόκορα που δεν λέει να το βουλώσει. Ο ήλιος έχει ψηλώσει κι άλλο. Η ονειρική ομίχλη έχει διαλυθεί. Είναι πια μέρα και η επήρεια της νυχτοπεταλούδας έχει ήδη χαθεί. Για πάντα. Η Έμπνευσή μου κείτεται νεκρή.

Ο κόκορας μου παίρνει τα αφτιά.

* * *

Οι προλήψεις και δεισιδαιμονίες μου είχαν βρει τη νέα τους βασίλισσα. Ούτε ο ψόφιος αρουραίος με την ουρά σαν καλώδιο και την κοιλιά ξέχειλη από τα σκόρπια έντερα ούτε το τρομακτικό κρώξιμο της κουκουβάγιας μπορούσαν να συγκριθούν με τον χαμό της νυχτερινής μου ερωμένης.

Ο θάνατος της νυχτοπεταλούδας ήταν για μένα το μεγαλύτερο σημάδι. Η ζωή στη φύση –εννιά μήνες μόλις, τόσο κράτησε– έπρεπε να τελειώσει. Έτσι κι αλλιώς η παραμονή μου αποδείχθηκε άκαρπη. Δεν με χωρούσε άλλο ο τόπος και ήδη ετοίμαζα τις βαλίτσες μου.

Το σπίτι το είχα επινοικιάσει και είχα προπληρώσει δώδεκα μήνες. Ο ιδιοκτήτης θέλησε να μου επιστρέψει ένα μέρος των χρημάτων. Του είπα να τα κρατήσει όλα. Φάνηκε να στεναχωριέται που φεύγω.

Με την ύπαιθρο είχα τελειώσει οριστικά και βάλθηκα να ψάχνω νέο σπίτι στο γνώριμο αστικό μου περιβάλλον, και μάλιστα στις πιο φτωχικές γειτονιές της αφετηρίας μου. Εκεί από όπου ξεκίνησα.

Η πόλη με τους στριμωγμένους ουρανούς, τα γκρίζα κτίρια και τους γκρίζους ανθρώπους ανέκαθεν επιδρούσε πολύ πιο παραγωγικά στην έμπνευσή μου.

«Επιστρέφω» είπα στον εκδότη μου.

«Επιτέλους! Δηλαδή... το 'χουμε;» ρώτησε με έναν τόνο έξαψης στη φωνή. Ήξερε ότι είχα μετακομίσει στην επαρχία αναζητώντας την έμπνευση.

«Σχεδόν» μουρμούρισα.

«Δηλαδή;»

«Θα τα πούμε από κοντά» βιάστηκα να του κλείσω το τηλέφωνο.

Τα τελευταία μου βιβλία σάρωναν τα πάντα. Ήμουν το νούμερο ένα... το καλύτερο άλογο των εκδοτικών. Ο πιο ακριβοπληρωμένος, ο πιο επιτυχημένος και –αν και κά-ποιοι το αμφισβητούν με πάθος– ο πιο ταλαντούχος. Οι πωλήσεις μου άγγιξαν δυσθεώρητα νούμερα, τα βιβλία μου μεταφράστηκαν σε περισσότερες από είκοσι γλώσσες.

Δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι βρισκόμουν σε τέλμα.

Όταν κάπου κάπου το ανέφερα, πάντα μεταξύ σοβαρού και αστείου, οι περισσότεροι γελούσαν ή έλεγαν *Α πα πα! Τι λόγια είναι αυτά!* Κι έπειτα κουνούσαν τα χέρια όπως η πεταλούδα τα φτερά της.

Κανείς.

Απολύτως κανείς δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι ο αγαπημένος τους συγγραφέας βρισκόταν σε συγγραφικό αδιέξοδο, μπλοκάρισμα, τέλμα ή όπως αλλιώς θέλετε πείτε το.

Η ουσία ήταν μία... δεν μπορούσα να γράψω ούτε μία λέξη.

Πούλησα το σπίτι μου στα νότια προάστια. Η τιμή που έπιασε ήταν εξωπραγματικά καλή και θα μπορούσε να με συντηρήσει για τα επόμενα πολλά πολλά χρόνια.

Βρήκα μια γκαρσονιέρα κοντά στο πατρικό μου, σε μια ιδιαίτερα κακόφημη συνοικία. Η πολυκατοικία ήταν παλιά και θλιβερή. Τόσο θλιβερή, που με έναν μαγικό και παράδοξο τρόπο μου φάνηκε ακαταμάχητη.

Το δε εσωτερικό της γκαρσονιέρας ήταν σε χειρότερα χάλια. Προπολεμικά κουφώματα, ξεχαρβαλωμένα ντουλάπια, συρτάρια που μάγκωναν και ταβάνι με σκασμένους σοβάδες.

Στον τοίχο που με χώριζε από το διπλανό διαμέρισμα υπήρχε μια πόρτα. Απόδειξη ότι στο παρελθόν τα δύο σπίτια επικοινωνούσαν μεταξύ τους ή ήταν απλώς ένα και τα δύο. Η πόρτα ήταν σφραγισμένη με δοκάρια και καρφιά. Σαν βιβλίο με κολλημένες σελίδες.

«Πού το βρήκες αυτό το καταγώγι;» έσκουζε ο εκδότης μου. «Θα λένε ότι σε έχω απλήρωτο!»

«Για καταγώγια δεν γράφω; Ορίστε... είμαι ένας από τους ήρωές μου» απαντούσα.

«Το τελειώσεις;»

«Δώσε μου λίγο χρόνο ακόμη».

«Κι άλλο χρόνο; Είπαμε άνοιξη κι έπιασε χειμώνας. Είπαμε Χριστούγεννα και μου είπες Φλεβάρη. Και τώρα... τώρα φεύγει και το φθινόπωρο. Θα μου πεις τι διάολο κάνεις;»

«Τελειώνω... σε λίγο τελειώνω».

«Δηλαδή...»

«Αυτό που σου λέω».

«Πόσες λέξεις;»

Αυτή είναι η πιο καθοριστική ερώτηση για κάθε συγγραφέα. *Πόσες λέξεις...*

«Ενενήντα χιλιάδες» απάντησα.

«Τέλεια! Κλείσ' το λοιπόν! Τι περιμένεις;»

Ενενήντα χιλιάδες λέξεις... τόσες ήταν το κάθε μου βιβλίο. Μόνο που όταν είπα ενενήντα χιλιάδες λέξεις, δεν

εννοούσα εκείνες που είχα γράψει, αλλά εκείνες που μου έλειπαν.

«Αν με αφήσεις σε ησυχία, θα γράψω!» κάγχασα.

Δεν ήταν ότι δεν ήθελα να κακοκαρδίσω τον εκδότη μου, για την ακρίβεια δεν μου καιγόταν καρφί για κείνον, ούτε ότι τον φοβόμουν. Δεν είχα να φοβηθώ τίποτα και κανέναν. Εμένα... μόνο εμένα έτρεμα. Μόνο εμένα φοβόμουν.

Δεν ήθελα να παραδεχτώ στον εαυτό μου ότι είχα τελειώσει. Δεν μπορούσα να πιστέψω ούτε και να δεχτώ ότι η τέχνη μου με είχε εγκαταλείψει.

Μπορούσα να ζήσω χωρίς πλούτη, χωρίς ανέσεις, χωρίς αγάπη, χωρίς μάτια και πόδια, χωρίς τίποτα... μα όχι χωρίς την τέχνη μου. Όχι, όχι αυτό!

Έμοιαζα με πληγωμένο εραστή. Με τον τραγικό σύζυγο που εγκαταλείφθηκε από την αγαπημένη του. Έμοιαζα με κάθε απελπισμένο και απόκληρο που αναζητά στο ποτό την ανάμνηση μιας αλλοτινής ευτυχίας.

Η μελαγχολία μου ταίριαζε ιδανικά με την μποέμ ατμόσφαιρα της νέας μου γειτονιάς.

Τα πρωινά, κάτω από το στενό μου μπαλκόνι, στον πολυσύχναστο δρόμο πηγαиноέρχονταν εργάτες, γυναίκες που κρατούσαν νυσταγμένα παιδιά από το χέρι, ηλικιωμένοι με νάιλον τσάντες, περιθωριακοί με καρότσια φορτωμένα παλιοσίδερα.

Τις νύχτες όλα ήταν ακόμα πιο θλιβερά και εμπνευσμένα.

Κορίτσια σε πανύψηλα τακούνια, αγόρια έτοιμα για καβγά, γυναίκες με μουτζουρωμένα βλέφαρα, μέθυστοι, παραβατικοί, κουρασμένοι, απολυμένοι, όλων των λογίων οι

πόννοι ήταν εδώ. Έτοιμοι να πάρουν θέση και σχήμα στις σελίδες των βιβλίων μου.

Αναμφίβολα, αυτός ήταν ο ιδανικότερος τόπος για να ξαναγεννηθεί η έμπνευσή μου.

Κι όπως θα διαπιστώσετε... είχα δίκιο.

ΚΛΟΕ

.....

Ξύπνησες αργότερα απ' ό,τι συνήθως. Σηκώθηκα, έφτιαξα καφέ, κοίταξα τον υπολογιστή μου, αέρισα το σπίτι, ξανάκλεισα τα παράθυρα, κι εσύ τίποτα... ακόμη κοιμόσουν. Φταίω κι εγώ. Που δεν ήρθα να σου μιλήσω, να σου πω πως πέρασε η ώρα κι ακόμη δεν πήρες το φάρμακό σου. Ξεχάστηκα, σε ξέχασα, αυτή είναι η αλήθεια. Όλο αυτό συνέβη εξαιτίας της άφιξης του νέου ενοίκου. Μάλιστα, νέος ένοικος στο διπλανό διαμέρισμα!

Τόσα χρόνια πέρασαν από τον θάνατο της γριάς δίπλα, και η μικρή γκαρσονιέρα παρέμενε κλειστή, μόνιμα ξενοικιαστική. Πίστεψα ότι ποτέ κανείς δεν θα ερχόταν κι ότι θα μέναμε οι δυο μας για πάντα, μόνοι στον όροφο μας.

Όμως ξαφνικά κουβαλήθηκε εκείνος.

Όταν τον είδα να πηγαινοέρχεται στον διάδρομο κουβαλώντας κούτες, ανοιγόκλεισα τα μάτια από έκπληξη. Δεν τολμούσα να πιστέψω ότι ήταν πράγματι αυτός!

Έπειτα ξεκίνησε η φασαρία. Άνθρωποι της μεταφορικής κουβαλούσαν έπιπλα και ηλεκτρικές συσκευές.

Μάλλον τότε ξύπνησες. Λογικό. Σήκωσαν τον κόσμο με τη φασαρία. Και να σκεφτείς ότι δεν μετέφεραν και πάρα πολλά.

«Έλα, πιες το φάρμακό σου».

Γυρίζεις το κεφάλι και σφίγγεις τα χείλη. Με παιδεύεις αρκετή ώρα μέχρι να δεχτείς να το καταπιεις.

«Γιατί το κάνεις αυτό; Πάλι τα ίδια; Δεν θες να το πιεις; Θες να πεθάνεις; Αυτό θες;»

Τελικά το καταπίνεις. Κι ύστερα με κοιτάζεις με απορία.

«Ναι, θα σου εξηγήσω. Κάποιος νοίκιασε τη διπλανή γκαρσονιέρα».

Με κοιτάζεις με απόγνωση.

«Μη φοβάσαι, δεν θα αλλάξει τίποτα στην καθημερινότητά μας. Απλώς θα μένει ένας άνθρωπος στο διπλανό διαμέρισμα, όπως τόσοι και τόσοι στους άλλους ορόφους. Μην ταραζέσαι και μη στεναχωριέσαι».

Δείχνεις προβληματισμένος. Σου πιάνω τα χέρια και τα φιλώ απαλά.

«Θα φροντίσω να μην κάνει φασαρία. Μην κοιτάς το σημερινό... σήμερα εντάξει... ολόκληρη μετακόμιση έγινε. Λογικό να σηκώσουν τον τόπο με τις φωνές και τα πήγαινε έλα. Α! Και δεν σου είπα το σημαντικότερο... ξέρεις ποιος είναι ο νέος ένοικος; Δεν θα το πιστέψεις! Ο Ζοέλ Κατρίνης!»

Δεν δείχνεις να συγκινείσαι. Σαν να μη σου λέει τίποτα το όνομα που σου αναφέρω.

«Ο γνωστός Ζοέλ Κατρίνης. Ναι, ναι! Ο συγγραφέας!»

Στενεύεις τα μάτια και κοιτάς κάπου στ' αριστερά. Προσπαθείς να θυμηθείς.

«Ω! Έλα τώρα, τον έχουμε δει στην τηλεόραση τόσες φορές. Έχουμε και βιβλία του. Αν ψάξω στη βιβλιοθήκη, σίγουρα θα βρω. Θεες; Θεες να φέρω και να σου διαβάσω; Μα γιατί; Γιατί μουτρώνεις; Τίποτα δεν θα αλλάξει, θα δεις...»

Όσο τον ταΐζω, παρατηρώ μια υγρασία στα μάτια του. Βουρκώνει και μου σκίζει την καρδιά.

Έπειτα, εντελώς ξαφνικά, κάνει έναν σπασμό το σώμα του και αμέσως μετά κάνει εμετό. Αδειάζει στα πόδια μου όλο το πρωινό που κατάπινε πριν από λίγο.

«Δεν πειράζει, αγάπη μου, όλα καλά, όλα καλά! Να! Κοίτα... σχεδόν τα μάζεψα. Μην κλαις, αγάπη μου, μην κλαις».

Το βράδυ, όταν πέσαμε να κοιμηθούμε, δεν μπορούσα να κλείσω μάτι. Στριφογύριζα στο κρεβάτι. Ο Μαξ δίπλα μου ανάσαινε βαριά.

Κάποια στιγμή το πήρα απόφαση, δεν είχα ύπνο. Σηκώθηκα και πήγα μέχρι τον υπολογιστή στο σαλόνι. Πληκτρολόγησα το όνομα του συγγραφέα και παρακολούθησα την τελευταία συνέντευξή του σε γνωστό παρουσιαστή πριν από λίγους μήνες.

Τον παρατηρούσα με προσοχή. Στην τηλεόραση δεν έδειχνε τόσο ψηλός όσο ήταν στην πραγματικότητα. Πάντως, ήταν το ίδιο γοητευτικός, ίσως από κοντά ακόμα περισσότερο. Παρατηρούσα την άνεση με την οποία μιλούσε στον φακό. Διατηρούσε τέλεια στάση, με την πλάτη του στητή. Όταν φαινόταν να σκέφτεται, ένωνε τα χέρια του σε πυραμίδα και τα ακουμπούσε στο πιγούνι. Όταν αστειευόταν, γελούσε δυνατά κι έγερνε το κεφάλι προς τα πίσω. Μιλούσε με τη σιγουριά και τον αέρα της τεράστιας επιτυχίας του.

Ήταν επηρμένος και αλαζόνας. Παρ' όλα αυτά το κοινό τον λάτρευε. Και όλοι ανυπομονούσαν για το νέο του βιβλίο.

Κοίταξα τη μεσοτοιχία που μας χωρίζει με τη σφραγισμένη πόρτα ανάμεσά μας. Αναρωτήθηκα τι μπορεί να έκανε τώρα. Αν έγραφε ή αν κοιμόταν αποκαμωμένος από τη σημερινή μετακόμιση.

Σηκώθηκα αθόρυβα κι ακούμπησα το αυτί μου στον τοίχο. Αφουγκράστηκα προσεκτικά. Δεν άκουγα τίποτα. Απολύτως τίποτα. Αναρωτήθηκα για μια ακόμη φορά τι διάολο κάνει εδώ ένας τόσο φτασμένος και επιτυχημένος άντρας. Σίγουρα είχε τα χρήματα για να ζει σε μια πολυτελέστατη μονοκατοικία, σε άλλη πόλη, αρκετά μακριά από τις σαθρές πολυκατοικίες και τα χαμόσπιτα της γειτονιάς μας.

Ίσως θέλει να κάνει κάποια έρευνα για τις κακόφημες συνοικίες ή... μπορεί και να θέλει να αλλάξει το προφίλ του. Ναι, θα μπορούσε να είναι αυτό. Να θέλει να ξεφύγει από την παλιά του εικόνα, εκείνης του πλούσιου, ξιπασμένου μεγαλοσυγγραφέα, και να το παίξει τώρα πιο εναλλακτικός, και περισσότερο καλλιτέχνης.

Κοίταξα το ρολόι. Είχε πάει αργά. Έκλεισα τον υπολογιστή και χώθηκα στο κρεβάτι, αγκαλιάζοντας σφιχτά τον Μαξ.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΟΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

Όταν ο επιτυχημένος συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων Ζοέλ έχασε την έμπνευσή του, μετακόμισε αλλάζοντας πόλη και σπίτι, αναζητώντας μια σπίθα που θα τον έβγαζε από το πνευματικό του αδιέξοδο.

Όταν γνώρισε την Κλοέ πίσω από έναν τοίχο, τη μίσησε μέχρι θανάτου. Όταν τη συνάντησε για πρώτη φορά από κοντά, τη λάτρεψε... μέχρι θανάτου.

Η έμπνευση και η επιτυχία επέστρεψαν δυναμικά. Επιτέλους, όλα είναι ξανά όπως πρέπει. Εκτός από την Κλοέ.

ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΛΟΕ.

Μια δυνατή καταιγίδα γίνεται η αιτία και το αποτρόπαιο έγκλημα έρχεται στο φως. Όλα έρχονται στο φως. Εκτός από την αλήθεια. Ένας γρίφος αναζητά απαντήσεις.

Κι ένα φιλί που δεν δόθηκε ποτέ κάθε –μα κάθε– βράδυ επιστρέφει. Χωρίς στόμα.

Ένα ψυχολογικό θρίλερ με ανατροπές που σοκάρουν και αλήθειες που δίνονται από τις πρώτες σελίδες, αλλά κανείς δεν καταφέρνει να τις αναγνωρίσει.

Ακραίο, ευφυές, ιλιγγιώδες, με ένα ανατρεπτικό φινάλε που συγκλονίζει.

